

"A una discoteca, no hi aniria pas sol"

Finalment, David Selvas ha pogut sortir del 'Laberint d'ombres' on s'havia ficat, si més no fins a final de l'estiu. Però sense temps d'aclarir-se les idees, aquests dies roda a Barcelona a les ordres de Ventura Pons l'adaptació cinematogràfica de 'Testament'.

Amb una agenda tan plena, David Selvas s'ha de fregar els ulls per adonar-se de la sort que té. No fa ni quatre anys que era a l'Institut del Teatre, i ja es pot permetre el luxe de refusar les feines que menys li agraden. Volia ser periodista i s'ha convertit en un dels valors de l'escena teatral. Agraït a la fortuna de la vida, aquest ambaixador de Santa Perpètua de Mogoda considera que actuar no es pot considerar una feina. "Faig el que vull i, a més, em paguen. Per mi, actuar no és treballar."

Però el fet de concentrar moltes mirades, no el priva pas d'opinar amb llibertat, sense pensar què diran els altres. De mostra, aquest botó: "Per comptes d'agafar pel·lícules americanes, els polítics podrien gastar-se els diners en produccions catalanes. I provar de crear una indústria, però ells sempre van als resultats". Aquestes paraules trenquen una mica, sens dubte, la imatge d'actor frívol que en tenen moltes noietes.

—Quina experiència en trauria, de la seva participació a Laberint d'ombres?

—Ganes de fer vacances. Rodem cinc capítols en sis dies, una mica menys d'un per dia. El ritme és frenètic. Fa dos mesos que hi som i sembla que faci més d'un any. És molt més feixuc que no pas *Nissaga de poder*, sobretot per raons de producció. És la primera volta que TV3 enregistra una sèrie i l'enganxa amb una altra. Els plans de rodatge de *Nissaga* depenien dels exteriors. Primerament es dissenyaven els exteriors i després els platós. Amb *Laberint d'ombres* va al revés, i això engega una bogeria força notable.

—S'hi troba a pler, fent telesèries?

—Home, sí. Però, has de saber que fas una tirallon-

ga. No pots aspirar a fer ni cinema ni teatre. Ho has de veure claríssim. Has d'anar-hi amb el guió après. És arribar-hi, veure la seqüència més o menys clara, posar-la en comú amb el realitzador i amb els actors, i fer-la. No pots buscar-hi res més. Mires de fer la feina bé. Tu agafaries una seqüència i t'hi estaries

dues hores, però no les tens perquè s'ha d'enregistrar en trenta minuts. Per això és bàsic de saber el que fas. Evidentment, t'enrabies, perquè hi ha coses que es descontrolen i guions o seqüències que no t'agraden gaire. Això també vol dir un ritme de rodatge estressant i frenètic, i a vegades petes.

—Laberint d'ombres funciona millor que no pas *Nissaga de poder*. En què deu estar el secret?

—Crec que *Laberint d'ombres* funciona tan bé perquè és un punt més costumista que no pas *Nissaga de poder*. Aquesta sèrie el que té de bo és la barreja entre el punt costumista i la història de misteri. Has de pensar que, juntament amb el Benet, hi ha l'Andreu Martín. L'Andreu és un escriptor que ve de la novel·la negra i del còmic, i a més, aquí miren de posar-hi una mica d'amor, que no n'hi havia gaire a *Nissaga*, ni en cap sèrie d'aquestes.

—Com porta la popularitat?

—La veritat és que això només m'afecta des de *Nissaga*, però, en-

cara hi ha gent que no se t'acosta. Segurament que la gent més interessant no s'acosta perquè ho troba una frivolidat. Malgrat això, haig de dir que hi ha dies que n'he acabat fins a la nou del coll. Va per èpoques i depèn de com t'ho agafis. Ara, a una discoteca, no hi aniria pas sol, no.

—La seva trajectòria ha estat meteòrica. Fa quatre anys encara era a l'Institut del Teatre.

—Sí, no em puc queixar. No crec que sigui un mi-

"Jo no treballo. Faig el que vull i, a més, em paguen. Per mi, actuar no és treballar. Tenir aquesta possibilitat és la millor cosa del món. No tenir la sensació de llevar-te i no voler anar a treballar. D'ençà que faig teatre, això no em passa."

rall per a ningú. Està molt bé. He tingut molta sort. No solament de poder treballar, que ja és una sort en aquesta feina, sinó de fer-ho en coses que t'agraden. Amb gent amb qui tens ganes de treballar, i ells també. Però, haig de dir que jo no treballo. Faig el que vull i, a més, em paguen. Per mi, actuar no és treballar. Tenir aquesta possibilitat és la millor cosa del món. No tenir la sensació de llevar-te i no voler anar a treballar. D'ençà que faig teatre, això no em passa, encara que puc tenir més mandra o menys.

—Així, doncs, ja es pot permetre de refusar alguna feina?

—De mica en mica. Tenir la possibilitat de dir no a una feina està molt bé, és clar. A vegades t'arriben coses que has de fer, perquè és feina; però està molt bé això de poder treballar en una cosa que saps que t'anirà bé i que pots fer-hi alguna aportació.

—Vostè volia ser periodista, oi?

—Jo estudiava periodisme, però sempre havia fet teatre d'aficionats al meu poble. A casa sempre em deien que el teatre era un passatemps, que no havia de ser la meua professió. Quan feia segon de carrera a la universitat, vaig voler provar d'entrar a l'Institut del Teatre. I vaig entrar-hi. Durant dos anys vaig compaginar el teatre i la universitat, però al tercer curs ja em va ser impossible i vaig deixar la carrera penjada.

—Tenint estudis de periodisme deu llegir-se les crítiques, oi?

—Sí que en lleigeixo, i qui digui que no, diu mentida. És inevitable, però sempre hi has de veure la part positiva. També crec que el millor crític ets tu mateix, que saps d'on vénis, què vols, on ets, què has de fer i on vols arribar.

—I si parlen malament, com reacciona?

—Si la crítica és dolenta, et fot, durant tres dies renegues de tot. A vegades, hi ha coses que t'irriten molt. Ells ho veuen des de fora i hi ha gent que és boja, que passa una mala època. A vegades, amb els joves, es dona el cas que t'agafen i, com que són els primers a fer-te una bona crítica, et senten com a seu.

—Quina tradició teatral li agrada més?

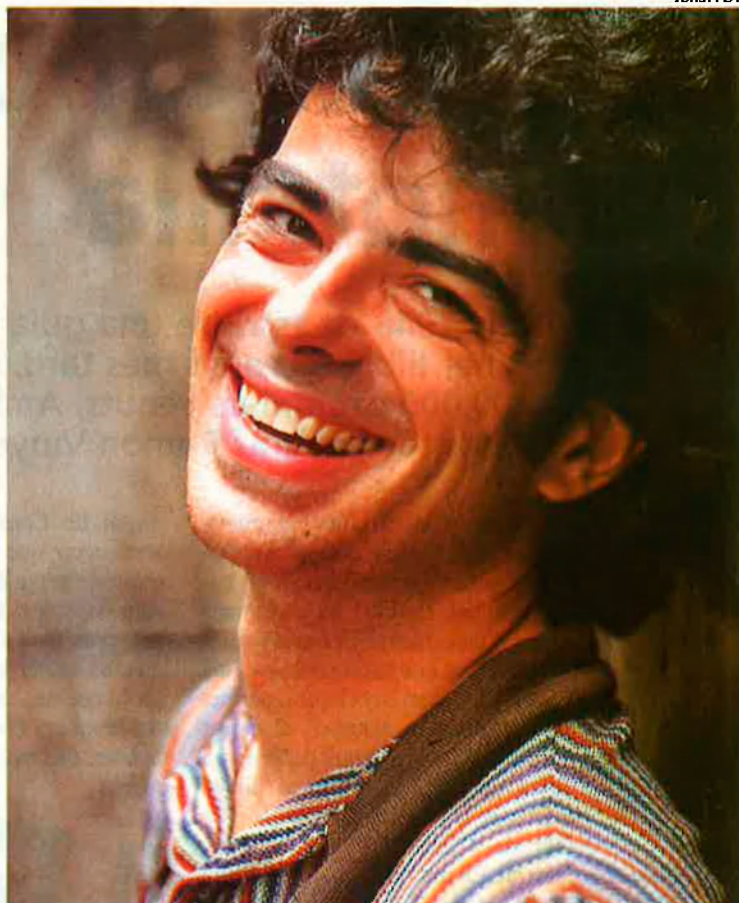
—El teatre anglès és molt important, sobretot pels actors, però els creadors importants són els francesos. A França, els actors francesos diuen que s'hi fa el millor i el pitjor teatre del món. De gran teatre clàssic, també se'n fa a França, i hi ha els grans centres de creació teatrals.

—Es a dir, que admira en Flotats?

—Vejam, en Flotats ve del teatre clàssic. És un actor excel·lent i jo en tinc la meua opinió. A mi, m'agrada molt quan fa clàssics, i no m'agrada quan fa contemporanis. No m'agrada gaire quan ho fa tot, quan dirigeix i actua, perquè crec que és impossible de fer-ho tot bé.

—I li agrada el que ha passat al Teatre Nacional?

—Crec que és una collonada important i una història política. Em rebenta una mica que la professió s'hagi barallat amb ella mateixa per una història que és molt política. És claríssim que un creador ha de tenir independència total. Ara, tampoc no partim

d'una base gaire clara. M'ha fet l'efecte que ens han manipulat, que ens han explicat el que els ha convingut.

—I és una pena, vista la bona salut teatral per la que travessa el país...

—Sí, crec que és un bon moment, perquè es creen moltes infraestructures. Ara s'ha de demostrar que aquestes infraestructures s'omplen de teatre important. Ha aparegut el teatre comercial, que ha ocupat un lloc importantíssim. Aleshores crec que el teatre públic s'ha de replantejar el seu lloc. Ha de ser un teatre que aposti pels nous creadors. Ha de ser un lloc d'investigació teatral, de recerca, d'unió amb els altres països.

—Amb el nou decret de foment del cinema en català, també és tan radical?

—És una mica com el Nacional. És tan polític! Collons, per comptes d'agafar pel·lícules americanes, podrien gastar-se els calers fent produccions catalanes. I provar de crear una indústria, però ells sempre van als resultats. No crec que agafar un film d'èxit i traduir-lo sigui la millor manera. Tanmateix, també vénis d'un passat que et marca, i és que aquí sempre s'ha fet en castellà. Per exemple, els americans no se les doblen pas, les pel·lícules. Si nosaltres vinguéssim d'aquí, potser s'hauria potenciat el nostre cinema. Però aquest país funciona d'aquesta manera.

"Per comptes d'agafar pel·lícules americanes, podrien gastar-se els calers fent produccions catalanes. I provar de crear una indústria, però ells sempre van als resultats. No crec que agafar un film d'èxit i traduir-lo sigui la millor manera."

Celes Piedrabuena